Ч. 269. Пятниця 30 падолиста (13 грудня) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї неванечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(*Галицкий сойм. — Справи парляментарні. — Вибори до дальматиньского сойму. — Нова папска енциклїка. — Положенє в полудневій Африцї*).

Як з Відня телєґрафують, буде скликаний галицкий сойм при кінци грудня на тридневну сесию. Перше засїданє відбуде ся дня 28-го с. м. На тій короткій сесиї відбуде ся вибір нового Виділу краєвого і ухваленє буджетової провізориї. Довша соймова сесия відбуде ся імовірно в лїті, о скілько перед тим не буде розвязаний парлямент.

Вчера перед полуднем зібрала ся комісия войскова палати послів і радила над законом о континґентї рекрутів. Пос. Василько заявив іменем Русинів, що будуть голосувати за предложенєм. — Комісия економічна зібрала ся також на засїданє. Посол Романович реферував о державнім законї, дотикаючім управильненя границь держави вздовж ріки Пшемши. — Комісия промислова радила над зміною промислового закона. — В субкомітетї комісиї для зарази у худоби ухвалено в дечім змінити дотичний закон і предложити єго повній комісиї. — Hlas Naroda доносить, як каже з достовірного жерела, що правительство має намір змінити виборчу ординацию. На случай розвязаня Ради державної, збере ся нова Рада державна на основі виборів, переведених вже після загального права голосованя.

У вчерашних виборах до дальматиньского сойму вибрано: 6 хорватских народовців, 6 кандидатів хорватского сторонництва права, 6 Сербів і 2 хорватских клєрикалів. В порівнаню з попередними виборами, зискало сторонництво права три мандати, хорватскі народовцї утратили 4, а Серби 1 мандат.

Онигди оповіщено папску енциклїку з д. 20 падолиста до католицких епископів Греції, в котрій Лев XIII підносить заслуги Греків коло розширеня християньскої цивілїзациї та їх привязанє до давних грецких передань і звичаїв, котрі були все шановані папами римскими. Відтак згадує сьв. Отець о своїх зарядженях для ширеня католицкої віри між Греками, і з жалем висказує ся о схизмі, котра відорвала Греків від римскої церкви. Папа благає епископів, нехай роблять всьо, що лиш можна, аби всї бачили, що любов вітчини можна погодити з католицкою вірою. Вкінци заявляє енциклїка, що Греки не мають нічого побоювати ся на случай поєднаня церкви православної з католицкою.

По заведеню стану облоги в цілій полудневій Африцї, не перепускає анґлїйска цензура ніяких вістий, не перепускає ніяких телєґрам. Тепер каже, що від шістьох місяців часописи не одержують ніяких вістий від своїх кореспондентів в Йоганнесбурзї і Дурбанї, бо лише листи віддавані безпосередно до рук відїзджаючих з Африки, доходять до місця призначеня. Одна з париских часописий на основі такого листу, так представляє теперішне положенє в Трансвали: Бота заявив, що війна може тревати ще пять лїт і що він пересьвідчений, що остаточно Анґлїйцї будуть мусїли покинути капляндску кольонію. Дня 28 вересня обчислив Бота страти Бурів і прийшов до пересьвідченя, що страти виносять що найбільше 2800 людий в убитих і померших з ран. — В Преториї панує спокій, але аби єго удержати треба ще найменше 700 полициянтів. Мимо того напади на анґлїйскі патрулї в околици Преториї повтаряють ся дуже часто.

Новинки.

Львів дня 12-го грудня 1901.

— **Оповіщенє** дотикаюче виложення витягу з наказів заплати податку особисто-доходового виміреного на р. 1901 до перегляду контрибуентам належачим до округа оцїнкового Львів-місто. По мисли постанови § 217 al. 3 закона о безпосередних податках особистих з дня 25-го жовтня 1896 В. з. д. ч. 220 подає ся сим до загальної відомости, що витяги з наказів заплати податку особисто-доходового виміреного на р. 1901, виложені будуть в відділї рахунковім ц. к. Адміністрациї податків у Львові пл. Цлова ч. 1 II. поверх, ч. дверий 1 від дня 16-го грудня 1901 р. почавши, через 14 днів. с. є. до дня 29-го грудня включно, від години 9-ої рано до 1-ої пополудни до перегляду належито леґітимованим податникам податку особисто-доходового, а належачим до округа оцїнкового „Львів-місто“. Виготовлене відписів і витягів не есть дозволене, а евентуальні надужитя бу-

---

3)

ІЗ СИБІРСЬКИХ ОПОВІДАНЬ

ВАЦЛАВА СЄРОШЕВСКОГО.

I.

ОСІНЮ.

Картина з північно-східних країв Сибіри.

(*З польського — пер. А. Крушельницкого.*)

(Конець).

При слові: „медвідь“, Хахак, що стояв мовчки при ватрі і бавив ся своїми пальцями, підвів нараз голову. Всї вмовкли і глянули мимоволї в його бік. Стара його жінка пробувала непевно звернути бесїду на иньший предмет.

— Медвідь! А де бачиш його? — поспитав нараз Хахак півголосом, сїдаючи на лавцї.

— Еее.... Хто його там знає! Може і нї — відповів зафрасований рибалка.

— Медвідь! Аякже.... — замітив поволи Хахак. — Не найшли анї тїла, анї одежі.... Так „він“ звичайно закопує в землю останки добичи.... здрапує навіть кров.... Так. се „він“. Кажеш: Кехерґес бачив його? — поспитав ізнов рибалку.

— Бреше!.... — відповів рибалка байдужно.

— О! „він“ розумний, хитрий, а мстивий; мусів йому Андрій зробити щось, похвалити ся, або сказати що. Він тямить довго обиду, отже либонь забрав йому хлопця. Хоч „він“ далеко у себе, в горах, в лїсї однак добре чує, що ми говоримо, а розуміє всьо, як чоловік, лїпше нїж чоловік!.... Хто то знає, що „він“ є! Здоймїть із него шкуру, а побачите, який він подібний до жінки.... А мстивий і завзятий аж страх! — докинув Хахак і похнюпав головою. — Не прощає!

— Ти ось вибираєш ся в дорогу! — звернув ся до мене, бережи ся! бережи ся! Медвідь, хоч великий, уміє ходити тихо, як тїнь, коли хоче напасти чоловіка з нечевя. Раджу тобі, лиши ся у нас на ніч! З „ним“ не жарти! Колись і я не боляв ся його, а тепер, глянь! — і відвинув рукав сорочки. Вид був страшний. Ліве рамя, яким, як то я давнїйше зауважав, володів старий недобре, почавши від лїктя, висохло, і було тонке як кістка обтягнена шкурою; докола костий, майже на верху, суяґили ся уратовані жили і стегна, — маса білих знаків розбігала ся в ріжних напрямах.

— Я вбив їх богато.... богато! — говорив далї — і знаю, що вони зїдять мене засе тепер.... зїдять, бо я бою ся..., А стало ся се ось як: Було якось пізнїйше нїж тепер, мерзло, я заставив сїти на лося і Бог дав менї одного. Возити далеко, дорога погана, а мяса, шкури і внутренностий в однім звірі буде на сїм, вісїм коний.... Отже я рішив ся збудувати на місци шпіхлїр і зложити в нїм добичу до санної. Рано я вибрав ся з хлопцем на роботу. Дітвак полишив ся троха по заду, а я йду собі спокійно дорогою. Як раз минав я лозину, що росте тут недалеко на взгірю, коли „він“ вилетів. Як пес підбіг до мене, і заки я оглянув ся, станув уже на лаби. Я кинув ся за ножем, але даром старав ся видобути його з піхви. Божий допуст!.... Він поклав мене на землю. Видячи, що не зможу, я зловив його правою рукою за горло, а ліву впакував йому в пащеку, і почав кричати на хлопця, аби побіг по людий. Хлопець дурний прибіг, і пац! своїм ножиком у медведя.... а ножик мав ось такий — і показав на палець. — Батька хочеш зїсти! — крикнув. Медвідь злякав ся і утїк, а хлопець трафив мене зелізом як раз у грудь, і був би забив, лише блюзи зі шкури оленя не міг пробити. Ледви мене відтерли.

І от! Від хвилї, коли „він“ сидячи на менї, глянув менї в очи, затуманило ся менї в души.... Я бою ся.... — докинув тихо, — дуже бою ся....

Небавом потім я попращав ся із гостинними ґосподарями, і пішов домів. Місяць сьвітив ясно, мрака щезла, передо мною крутила ся блїдо знана стежка. Тисячу разів я переходив нею без тривоги, але сим разом, коли я зближив ся до місця, на якім Хахака напав медвідь, мимоволї зловив я за рукоять ножа, і здавало ся менї хвилину, що бачу в тїни корчів простягнену на передних лапах космату морду потвори.

По кількох роках дізнав ся я, що Хахак пропав у тайзї без слїду, — мабуть „пани лїса“ помстили ся на нім.

дуть карані по мисли § 246 покликаного закона.— *Ц. к. Адміністрация податків.*

— Земля на продаж. Дня 18-го грудня с. р. має відбутись в ц. к. суді окружнім в Тернополи публична ліцитация половини дібр табулярної посїлости Лишишники в повіті заліщицкім, бл. п. Кшечуновича, парцель обіймаючих двацять моргів дуже доброї землї. Половина оцїнена есть на 6.700 К 75 с., найнизша цїна виносить 4.467 К 16 с.— Звертає ся увагу наших людий на купно сеї землї тим більше, що богато людий власне з тих сторін еміґрує до Канади, а замість вибирати ся в чужі сторони може осісти на закупленій власне земли.

— Тернопільска рада повітова уконституовала ся. Вибрано поновно гр. Юл. Коритовского маршалком, а дра Стан. Ґльоґера его заступником. В склад виділу війшли: Ігн. Подлевский; др. Стан. Мандель, Петро Цебровский. Руд. Ґаль і др. Л. Будзиньский, а яко заступники: К. Ґльоґер, Ем. Михаловский, Дмитро Дебельский, Берн. Шіц і Л. Федерович.

— Засипані снігом. Для відміни паде нинї знову густий сніг. Поїзд, що вчера около 5-ої години вечером виїхав з Янова до Львова, мусїв нараз станути коло Рісної польскої, а то длятого, що льокомотива в наслїдок великої засни снїгової вискочила з шин. Завізвано зі Львова другий поїзд на поміч. але той не доїхав до місця пригоди з причини великої заметелї снїгової. Около 50 пасажирів мусїло лишити ся в поїздї через цїлу ніч, а часть пасажирів приїхала фіакрами до Львова около 2-ої години по півночи. Нинї рано вислано до Рісни другий поїзд з робітниками, котрі мають відкопувати оба попередні поїзди.

— Ориґінальна перешкода при гашеню огню. Оногди горіло в Берлинї при Маркґрафскій улици. Огонь вибух під дахом. а що не дуже був розширив ся, то пожарники були би его легко угасили. як би не одна перешкода, котрої не сподівали ся. На подї було кілька міхів з табакою. Міхи перегоріли, а вітер, який звичайно буває, коли що горить великим огнем, роздував еї на всї боки і пожарники стали всї враз чихати. Ба недосить того; табака рознеслась по цїлім домі, по сходах і на подвірю, так, що мало не всї люди, які там були, зачали чихати.

— Совістний автомат. Кому не звістні тоті автомати, „самороби", що то самі роблять за людий всїляку роботу. Давними часами служили они людем лиш для забави, грали на фортепянї, писали або грали в шахи. Нинї запрягли їх люди до всїлякої роботи, а найбільше звістні они з того, що займають ся продажею всїляких товарів, як ось приміром сірників, циґар, марок почтових, кольоньскої води, цукорків, і т. п. Тоті автомати, то як би люди: даш ему гріш, то він дасть тобі товар; але бувае й так, що гріш возьме а не дасть нїчого просто длятого, що нїчого не має і в тім вже не его вина. Але ось знайшов ся у Відни й совістний автомат, котрий не хотїв ошукувати людий, хоч его до того намавляла его властителька трафікантка Генріета Цфайлер. Она поставила коло своеї трафіки на улици автомат, і вложила в него пачки з циґарами, в котрих, замість по два, було лиш по однім циґарі. Приходить якийсь чоловік, вкидає до автомата 20 сотиків, і тягне его в долинї за ручку, щоби він ему викинув циґара; але автомат як би нїчого й не чув, не викидає. Чоловік сїпнув его раз і другий та ще й закляв, але автомат, як би сьвідомий своеї чести, не хотїв ніяк викинути пачку, в котрій було лиш одно циґаро. Чоловік закляв ще раз автоматови, обернув ся і пішов до сусїдної реставрациї. Але то само стало ся ще й кільком иншим гостям, що зійшли ся були в тій самій реставрациї. Они тогди змовили ся і пішли до трафікантки та зажадали, щоби она отворила автомат і віддала їм гроші. Трафікантка отворила і при сїй нагоді показало ся, що автомат був совістнїйший як его властителька, котру внаслїдок того запізвали до суду, а той засудив трафікантку на три днї арешту.

Оповіщене

о доповняючих виборах до комісий оцїночних податку особисто-доходового.

По мисли постановлень §§. 177, 179 і 189 закона з дня 25 жовтня 1896 ч. 220 В. з. д. і §. 17 приписів виборчих (додаток D розпорядження виконавчого до роздїлу І. сего закона) розписує ц. к. краєва Дирекция скарбу сим на основі рескрипту ц. к. Міністерства скарбу з дня 16 жовтня 1901 ч. 66.433 доповняючі вибори членів і заступників членів комісий оцїночних податку особисто доходового в місце уступаючої по мисли уступу другого §. 189 цитованого закона половини членів і заступників тихже комісий як і також в місце членів (заступників) з поводуударемненя виборів в своїм часї суплеторично іменованих, вкінци в місце тих членів (заступників), котрих мандат перед часом погас.

До переведеня сих виборів визначає ся слїдуючі речинцї:

I.	Для окр. виборчого	День вибору
Для місцевих комісий оцїночних т. є. для округів оцїночних: місто Львів, Броди, Дрогобич, Городенка, Коломия з громадою Вербіж нижний, Краків, Новий Санч з гром. Залубинче, Підгіре, Перемишль, Ряшів, Самбір, Станіславів, Стрий, Тернопіль і Тарнів.	I.	15 сїчня 1902
	II.	16 сїчня 1902
	III.	17 сїчня 1902

II.	Для круга виборчого	День вибору
Для повітових комісий оцїночних, то є всїх инших, вище не вичислених округів оцїночних.	I	30 грудня 1901
	II	2 сїчня 1902
	III	3 сїчня 1902.

Котрий круг виборчий в поодиноких округах оцїночних має брати удїл в доповняючих виборах означить дотична власть податкова І інстанциї.

II.

Ч У К Ч И.

(З польского — пер. А. Крушельницького).

Студена підбігунова ніч повисла над околицею. В долинї понад землею каламутила її зморожена пара, а в горі простягало ся у безкраї жалїбне зоряне небо.

На східцях невеликої хатки з малими вікнами та плоским дахом стояв мущина з відкритою головою та глубоко встромленими в кишенї руками. Бездумним, але упертим зором вдивляв ся в полудневу сторону, відки по богатьох днях нїчи мало перснути перше свитанє. Хвилями здавало ся йому, що там уже свитає, що щось тремтить у безмежній пітьмі. Але се колисали ся лише збиточні тумани і тремтїли звізди на видокрузї; тому звернув змучені очи на місточко, на якого краю стояла його хатчина. Там мерехтїли у вікнах блїді сьвітла, хмари підводових псів гавкали і вили глухо на ріжних подвірях.

— Ох, як виють! — подумав. — Можна здуріти, а тут такий мороз, мабуть нїхто не загляне...

Вже хотїв увійти до хати, як долетїв до нього скрип снїгу і гомін швидких кроків. Почав прислухувати ся: кроки завернули на стежку, що вела до нього.

— Се ти, Осипе?

— Я... Або що? — відповів з далека грімкий ізза морозу голос, а по хвилинї станув коло нього не високий мущина, загорнений від стіп до голови в шубу.

— Що ти робиш, дурний хлопче! Стоїш у блюзї на такім зимнї!... Чисте запаленє легких...

— Ет, що там! Рік скорше, рік пізнїйше!...

— Гарно! А я признаю ся тобі, Стефку, що не хотїв би умирати тут. Навіть згнити не можна по людски. Віки треба лежати як статуя з леду, а пси будуть вити і вити...

— Справдї, погано виють... Як би щось занюхали... Особливо нинї...

— Розуміеть ся, що занюхали. Розповідали в місті, що Чукчи прикочували. Я йшов саме сказати тобі... Але війдім до хати: страшне зимно, такого не було ще сього року...

Війшли. Стефан розложив ватру і почав заходити ся коло чаю; Осип скинув шубу і ходив широкими кроками по кімнатї.

— Знаєш що: се цїлком не радісна для нас новина!

— Що?

— Що приїхали.

— Чукчи?!

— Ну так.

Стефан усьміхнув ся.

— Треба познайомити ся з ними конче!

— З ким?

— Та-ж із Чукчами. Вічно шуткуєш. А тимчасом тобі найлекше се зробити. Маєш варстат, ріжні люди приходять усе до тебе. Хочеш?... Я намовлю козака Бузу, аби привів їх. Будеш мати дуже доброго посередника.

— Добре, намов козака Бузу...

— Ах, не терплю того тону! Вічно бавиш ся в байдужного на всьо льорда. Коли би я мав твою силу, здоровлє і проворність...

— То мав би ти і мою тугу і мою байдужність...

— Думаєш, що я не тужу?

— Нї, не думаю сього. Навпаки, ти маєш щасливу вдачу, можеш хоч троха розірвати ся книжками, проектами, мріями. Я жити мушу, мушу рушати ся, відбирати вражіня, працювати... Інакше... гасну, чую, що вмираю поволи!

Посїдали та попиваючи чай забалакали ся до пізної ночи. Та пізна ніч різнила ся від тої пітьми лише положенєм звьзд, кріпшим морозом, голоснїйшим гуком тріскаючої землї, померклими в хатах вогнями і тихшим, більше жалісним витєм псів.

— Так затям собі, що я пришлю їх до тебе. Очаруй їх, як ти то вмієш...

— Добре, добре.... Маю як раз у направі позитивку окружного начальника, то заграю їм.

— Отсе буде радість! Можу уявити собі: скриночка, що говорить! А не забудь купити їм горівки. Бузу почастуй також... Буде нам потрібний... Не знаю ще, що робити-мемо; не пробую навіть думати про се, але перечуваю, що щось буде...

— Що має бути?... нїчого не буде. Навіть горівки не буде, бо випють її.

— Поганий пессимісте, всьо затруїш менї все! — крикнув Осип уже в сїнях і затріснув за собою двері.

Стефан стояв довго серед кімнати і вслухував ся в його бистрі і швидкі кроки. Усьміхав ся, бо любив, аби його лаяно „пессимістом".

Кілька день потім, коли занятий роботою сидїв при столї, обернений плечима до дверий, почув з надвору якийсь дивний гамір і тупіт. Хтось сїпнув непроворно за ремінь, що служив за клямку.

Стефан повернув цїкаво голову; рівночасно показало ся ізза дверий плоске і бронзове лице.

— Ходи раз, ходи!... Вистудиш цїлком хату.... — кричав хтось із глубини сїний.

Стефан пізнав голос Бузи.

— Ходіть, прошу дуже!

— Ніякої оглади! Справжні Чукчи.... Той бо хрещений.... називаеть ся Лопатка, троха пяниця, троха злодій, але добрий хлопець, а сей.... сего не рухайте, се Кітувія.... сего не треба рухати.

Вибори до місцевих комісий оціночних в містах Львові і Кракові переведені зістануть через маґістрати.

Вибори до місцевих комісий оціночних на провінциї і до повітових комісий оціночних відбудуть ся в селитьбах Старость і переведені зістануть через начальників повітових властий політичних взглядно через визначених в тій цїли комісарів виборчих.

О зачисленю до кругів виборчих і управненю до голосованя повідомлені зістануть контрибуенти через компетентні власти податкові першої інстанциї осібними леґітимациями в котрих буде докладно означене місце виборів, льокаль виборчий, година розпочатя і укінченя виборів як і число членів і заступників членів, котре має бути вибране разом з точним означенєм з котрого круга і кілько членів (заступників) має бути вибраних на протяг чотирох літ а кілько в місце суплеторично іменованих і перед часом уступаючих на протяг двох літ.

Рівночасно доручені зістануть управненим до голосованя урядові карти голосованя.

Условини активного і пасивного права вибору як і приписане при виборах поступованє означують §§. 179, 181 і 183—186 закона взглядно §§. 7, 9, 10, 14, 16 і 26—45 покликаних висше приписів виборчих.

Ц. к. краєва Дирекция скарбу.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 12 грудня. Цїсар повернув з польованя в Радмер до Шенбруна.

Відень 12 грудня. Як зачувати збере ся ческий сойм дня 18 грудня і буде радити до 7 січня.

Утрехт 12 грудня. Кріґер прибув сюди вчера в полудне. На дорозї до дому публика горячо єго витала.

Париж 21 грудня. Палата послів приймила 395 голосами против 192 буджет на р. 1902.

Льондон 12 грудня. Кіченер доносить із Стандертон: Анґлїйскі войска, під проводом Бруса і Гамільтона, заскочили в часї нічного походу відділ Бетеля коло Прішардефонтен, причім погибло 7 Бурів, а 131 попало в полон.

Надіслане.

— **Церковні напіви і мельодиї церковні,** які через довгі лїта збирав і уложив п. Ігнатий Полотнюк в гарну цїлість, друкують ся тепер в Перемишли в друкарни Джулиньского. Доси вже виготовлено 5 аркушів, а буде ще около 15 арк. Здавало ся, що цїла робота буде на жовтень с. р. готова, але показали ся трудности, через котрі мусїв друк протягнути ся. За те робота прекрасна, а уклад так старанний, що через ту книжку незвичайно скоро і красно розвине ся церковний сьпів, чого лиш може Русь собі бажати. Адреса для маючих охоту купити книжку: Іґн. Полотнюк, Станїслав, ул. Собіского ч. 50.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Бaйи, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переходованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта" і в книгарни Ставропиґійской (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука" повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

Карти візитні

лїтоґрафовані, 100 штук від 1 злр. і висше

виконує

лїтоґрафія „Інститута ставропиґійского"

ул. Бляхарска ч. 9.

Курс львівский.

Дня 11-ого грудня 1901.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530 —	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350 —	380 —
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	526 —	530·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400 —	420 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·70	90·40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—
Банку гіпот. 4 1/2%	97·20	97·90
4 1/2% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41 1/2 лїт.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	90·60	91·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·50	97·29
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4 1/2%	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·30	88·30
IV. Льоси.		
Міста Кракова	78·—	84·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (курс віденьский)	49·75	50·75
Угорск. черв. хреста (курс віденьский)	24·—	24·80
Іт. черв. хрес. 25 фр. (курс віденьский)	22·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К. (курс віденьский)	64·50	66·50
Базиліка 10 К (курс віденьский)	17·—	18·—
Joszif 4 K. (курс віденьский)	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр. (курс віденьский)	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок нїмецких	117·—	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дїтий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тісто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цїсельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— **„Краєвий Союз кредитовий"** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні . 2 аркуші „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . . „ „ 10 „
7. „ лїквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

Дикі стояли спокійно серед кімнати і роззирали ся цікаво, але без тіни збентеженя. Кожух загорнений шерстю до гори звисав на них тяжко і непроворно. Виглядали Стефанови дуже подібними до себе. Але Кітувія мав темнїйшу шкуру, а в непорушнім його лици, в піднесеній голові, в затиснених устах пробивала ся камяна гордість, мало не погорда для всього і всїх. Тимчасом вузкі, шпароваті очи Лопатки нишпорили хапчиво по полицях і далеких ґосподарських кутах, причім широкі уста розхиляли ся у него легко.

— Здойми шапку! — сикнув до нього Буза та штуркнув його ліктем в бік.

Лопатка стягнув поквапно бермицю, з під якої виглянула звичайна чукоцька, стіжковата, гостра, коротко стрижена голова.

Кітувія не мав цілком шапки; його довге, густе і збурене волосе підтримував вузкий ремінь перевязаний зараз над чолом. Подібний ремінь видко було на голих його грудях і шиї в міцнім вирізї пижової куклянки. Чукча змірив Стефана бистрим поглядом і кинув товаришови кілька уриваних, горлових звуків.

— А що? чули ви пане? — замітив усьміхаючи ся Буза: — цілком ренячу мову мають.... І віра їх реняча: куди ті підуть, вони за ними.... А пан Осип казав нам, аби ми прийшли, то ми прийшли....

— Добре, дам вам зараз чаю; а може лїпше горівки?

— Лїпше, пане.... горівки. Вони там не дуже шанують чай.

Аби забавити їх, Стефан показав їм маґнес накрутив годинник із зозулею, що почала кувати. Зозуля мала деяке поводженє. Лопатці подобала ся навіть дуже, але холодне поведенє Кітувії морозило всьо. Ватра тріскала весело на комину. Гості поскидали кожухи і розсїли ся на лавах. Буза раз-у-раз вибухав сьміхом. Лопатка реготав ся тихо, а Кітувія бігав бистрими очима з предмету на предмет. Нарешті і в його лици щось блиснуло, крикнув придавленим голосом і показав на великий камінь, привязаний замість тягару до жил, що сохли. Присутні зійшли ся коло того каменя, тручали його, пробували піднести випростуваною рукою, але міг се зробити лише Кітувія.

Коли Стефан підійшов і зробив се також, лице вояовника розяснило ся приязно; сказав йому: „брат" і пересунув рукою легенько по його раменах і плечах.

— Хвалить вас пане.... питаєть ся, чому не бачить вас ніколи в кружку людий, коло шинку?

— Скажи йому, що не маю часу, я занятий роботою....

В міру того, як Буза поясняв се дикому, його лице прибирало вираз згірдливо камяний.

— Не вірить, що ви, пане, коваль.... і що про те сам начальник округа шанує вас.... Цілком дурний дикий.... У них хто войовник, той лише пє і бєть ся, а решту уважає нечесним....

Гості зїли і випили сумлїнно, що їм дали. Прощаючи ся повторив Лопатка безлїч разів слово: „брат, брат". Коли вийшли, лишив ся по них прикрий сопух зле виправлених ренїферових шкур і ренїферового, скрїплого товщу.

—Піде тепер, пане, про вас слава поміж Чукчами.... Не будете мати спокою.... — говорив у сїнях Буза до Стефана. — Дякуємо за гостину.... Коли кажете прийти ще?...

— Поспитай пана Осипа!

* * *

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).